

Kirilla Teréz

Láthatatlan lakóhely

A kényszerű változások érintetlenül hagytak.
Fekete cipőjű emberek kóboroltak az utcán,
vígasztalan szemeödrükben liliumok nyíltak.
Sosem karoltam át a vállad, hogy azt mondjam: Ne félj!
A járda fortyogó tócsái közt szédelegve,
a határokon túl, a világ titkos zsebébe bújtunk.
Nem féltjük egymást. Okos, szelíd állatok közt sétálunk.
Távolodó hangjukat hallgatjuk a csorgó esőben.
Estére sűrű köd teríti be a várost.

Válaszfal

A főtéri üzletsor vasoszlopai közt elgyötört
a vakító déli napfény, a kavargó, lármás tömeg.
Az utcaseprő ruhájára tapadt a tekintetem,
állhatatosan, legfeljebb a közeli folyó csöndjét
hallgattam volna még. A zsírfoltos szövet narancsszíne
és a szakadatlan hullámverés összhangja a világ
édenkerti szegletét rajzolta elém. Ott nem lehet
más nyom, mint az egyenetlen hófokon lobogó harag.
Az ismeretlen zsoltáros sötétségből táplált hangján,
a lelkek egymástól különböző forráspontja szerint:
miért ítélték halálra azt, aki nem gyűlölt senkit?